

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **D.P.N.**, narozený dne ...
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupený advokátem JUDr. Zdeňkem Veberem
sídlem Purkyňova 10, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2019, č. j. MV-40739-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 31. 1. 2018, č. j. OAM-25057-26/ZM-2017 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž nebyl podle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) udělen souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce předně nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že nepracoval v místě výkonu své práce Oldřichov 78, Tachov u společnosti KOMA Tachov s.r.o. Správní orgán v tomto směru provedl nedostatečné dokazování, když neoslovil společnost KOLASOL s.r.o., která byla zaměstnavatelem žalobce a tedy to měla být ona, kdo mohl postavit najisto výkon činnosti žalobce. Dle názoru žalobce byl postup správního orgánu, který vycházel pouze z kopie informace Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj nedostatečný.
3. Žalobce dále namítal, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s námitkami vznesenými žalobcem, tj. s namítaným chybným postup správního orgánu I. stupně. Dle žalobce nebyl zjištěn skutečný stav věci, došlo k zanedbání individuálního přístupu, nerespektování institutu zákonné lhůty pro vydání souhlasu v žádosti a neakceptování základní listiny lidských práv a svobod, porušování a nerespektování § 2 až 8 správního řádu, a použití nesouvisejících, starých nepodložených dokumentů z jiných řízení. Žalobce rovněž namítal, že správnímu orgánu I. stupně mámě uplynula zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí.
4. Správní orgán I. stupně vložil do spisového materiálu více než rok staré neaktuální dokumenty z jiných řízení, ze kterých čerpá pochybné domněnky na základě neprokázaných tvrzení jiných orgánů státní správy. Způsob jakým správní orgán I. stupně zjišťoval, resp. nezjišťoval skutečný stav, byl tristní a v rozporu se správním řádem. Spekulace správního orgánu o nelegální práci žalobce byla mylná, když tato záležitost se dala řešit v rámci bodu VIII. původní pracovní smlouvy z roku 2016.
5. Žalobce byl toho názoru, že správní orgán zcela nedostatečně provedl dokazování u společnosti KOLASOL s.r.o., i když tato stále zaměstnávala žalobce, byť dočasně nevykonával práci dle pracovní smlouvy, a to z důvodu na straně zaměstnavatele, který v souladu s platnou právní úpravou vyplácel žalobci 60 % mzdy. V této souvislosti poukazoval žalobce na znění § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění. Dále žalobce zrekapituloval závěry, ke kterým došel správní orgán I. stupně, při svém rozhodování, a které aprobovala žalovaná s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69.
6. Žalobce pokračoval tím, že ze strany správního orgánu prvního stupně a následně rovněž žalované došlo k chybnému a příliš formalistickému výkladu zákona. Žalobce nikdy nežádal o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele ze svévolného rozhodnutí. Jednalo se o situaci, kterou žalobce jako zaměstnanec nemohl ovlivnit. Není jeho vinnou, že se společnost KOLASOL, s. r. o. dostala do problémů, které způsobily ukončení činnosti žalobce, včetně spolupráce se společností KOMA Tachov. V době podání žádosti byl

žalobce stále zaměstnancem společnosti KOLASOL, s. r. o., kdy však po dobu cca 3 měsíců nevykonával práci na adrese Tachov, Oldřichov 78. S ohledem na shora uvedené žalobce namítal, že rozhodnutí NSS, č. j. 4 Azs 248/2017, na které odkazoval ve svém rozhodnutí správní orgán, tudíž nedopadá na projednávaný případ, neboť tento lze aplikovat na samotné vydání zaměstnanecké karty a nikoliv na změnu zaměstnavatele.

7. Závěrem žalobce uvedl, že naopak změna zaměstnavatele je přímou podmínkou pro podání žádosti dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Společnost KOLASOL, s. r. o. deklarovala, že pracovní poměr žalobce trvá do doby udělení souhlasu dle předmětného ustanovení zákona a po celou dobu řádně hradila poměrnou část mzdy ve výši 60 %. Žalobce měl za to, že žádná ze shora uvedených skutečností netvoří dle jeho názoru závažnou překážku pobytu cizince na území ČR, když tento je naopak přínosem pro pracovní trh, neboť na jeho pracovní pozici nebyl zaměstnavatel schopen zajistit ani prostřednictvím úřadu práce zaměstnance z České republiky nebo jiného členského státu EU.
8. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná předně plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k jednotlivým žalobním námitkám uvedla následující.
10. K tvrzení žalobce, že se nedostatečně vypořádala s námitkami, které uvedl v odvolání, žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 11. 4. 2019, č. j. 7 Azs 75/2019 – 31, ve kterém se soud zabýval mírou podrobnosti vypořádání uplatněných žalobních námitek, a jenž lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc.
11. K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně vložil do spisového materiálu více než rok staré neaktuální doklady z jiných řízení, žalovaná poukázala na rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Azs 195/2014-36, ve kterém NSS i pro oblast cizineckého práva potvrdil, že *„použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně“*. Žalovaná měla za to, že tyto podmínky byly v případě účastníka řízení naplněny a použití namítaných dokladů v tomto řízení je plně v souladu se zákonem. Navíc žalobce byl před vydáním rozhodnutí seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřil se k nim a správní orgán I. stupně se s jeho vyjádřením dostatečným způsobem vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí.
12. Žalovaná nesouhlasila s argumentací žalobce, že jak ze strany správního orgánu I. stupně, tak i žalované došlo k chybnému a příliš formalistickému výkladu zákona. V této souvislosti žalovaná odkazovala na závěry NSS uvedené v rozsudku ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018 – 51, kde je uvedeno, že pokud by žalobkyně *„(...) chtěla brojit proti přepjatému formalismu způsobujícímu porušení jejích ústavně zaručených práv, musela by napadat ústavní konformitu dotčených ustanovení zákona. Stěžovatelka tak ovšem sama nečinila.“* Žalovaná se neztotožnila ani s tvrzením žalobce, že aplikace rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 248/2017 nedopadá na jeho případ.
13. Závěrem žalovaná uvedla, že je toho názoru, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro neudělení požadovaného souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně

zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Je rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení.

14. Žalovaná žádala, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V.

Posouzení věci soudem

15. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

17. Žaloba není důvodná.
18. Soud považuje za nutné předeslat, že při posouzení věci vycházel nejen z popsání ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., ale i z § 82 odst. 4 správního řádu, které stanoví, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, odvolací orgán přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve, a z § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, přičemž správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem, a k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Ustálená judikatura tato zákonná ustanovení vyložila tak, že žalobní námitka omezující se na to, že se správní orgány nevypořádaly se skutečnostmi či právními námitkami, které nebyly ve správním řízení uplatněny vůbec nebo byly uplatněny opožděně, nemůže být úspěšná. *„Jinak řečeno žalobce zajisté nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl nebo které uplatnil opožděně, může však bez omezení namítat nesprávné právní posouzení věci, k němuž žalovaný svým postupem dospěl.“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, publikované ve Sb. NSS pod č. 1742/2009).
19. Soud vyšel z následující právní úpravy: § 42 g odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví, že zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva. Podle § 42g odst. 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí, že změna zaměstnavatele podléhá předchozímu souhlasu ministerstva, které udělí na žádost držitele zaměstnanecké karty souhlas se změnou zaměstnavatele, mj.

nebyla-li zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

20. O žádosti žalobce o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele ze dne 21. 9. 2017 rozhodl prvoinstanční orgán rozhodnutím ze dne 31. 1. 2016 tak, že souhlas se změnou zaměstnavatele neudělil z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu žalobce na území. Své rozhodnutí prvoinstanční orgán odůvodnil tím, že žalobce od 27. 1. 2017 nepracoval v místě výkonu práce dle vydané zaměstnanecké karty, neplnil tím účel pobytu a byla tak zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území.
21. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl (kromě rozsáhlé nekonkrétní argumentace) nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí a nemožnost ovlivnit skončení spolupráce mezi původním zaměstnavatelem a firmou KOMA Tachov s. r. o.
22. Ze správního spisu zjistil soud následující: Žalobci byla vydána zaměstnanecká karta pro dobu od 29. 9. 2016 do 28. 9. 2018 na pracovní pozici montážního dělníka s místem výkonu práce Oldřichov 78 u zaměstnavatele KOLASOL s. r. o. (dále jen „původní zaměstnavatel“). Podkladem pro prvoinstanční rozhodnutí byla pracovní smlouva mezi žalobcem a HYSOP Management s. r. o. ze dne 1. 9. 2017 o pracovním poměru žalobce od 1. 9. 2017 do 31. 12. 2019 s výhradou, že pracovní poměr začne dnem následujícím po obdržení povolení o změně zaměstnavatele od příslušného orgánu státní správy. Pracovní smlouvou ze dne 6. 4. 2016 byl žalobcem sjednán s původním zaměstnavatelem pracovní poměr do 30. 6. 2018 s místem výkonu práce v Hazlově, přičemž podle sdělení původního zaměstnavatele úřadu práce nastoupil žalobce do práce k původnímu zaměstnavateli dne 3. 10. 2016. V nedatovaném prohlášení původní zaměstnavatel uvedl, že pracovní poměr žalobce u něj bude skončen dohodou ke dni povolení změny zaměstnavatele příslušným úřadem státní správy. Firma KOMA TACHOV s. r. o. sdělila dne 27. 10. 2017 prvoinstančnímu orgánu, že spolupracovala s původním zaměstnavatelem v době od 1. 5. 2014 do 2. 7. 2017, když žalobce jako zaměstnanec původního zaměstnavatele pracoval v Oldřichově 78 od 3. 10. 2016 do 26. 1. 2017. Skutečnost, že žalobce pracoval pro původního zaměstnavatele v Oldřichově 78 do 26. 1. 2017, vyplynula i z dokumentů předložených inspektorátem práce. Z informace o výsledku kontroly OIP čj. 4112/6.71/17-3 ze dne 3. 5. 2017 vyplývá, že příslušný orgán inspekce práce provedl dne 28. 2. 2017 kontrolu u firmy KOMA Tachov s. r. o. v Oldřichově 78, při níž nebyl žalobce při práci zastižen.
23. Žalobce v žalobě namítl, že nebyla dodržena zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu.
24. Tato námitka žalobce není důvodná, protože překročení zákonem stanovených lhůt pro vydání rozhodnutí, nemá samo o sobě za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Proti nečinnosti správního orgánu se mohl žalobce bránit prostřednictvím žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti (§ 80 správního řádu) a po marném vyčerpání tohoto prostředku ochrany též žalobou na ochranu proti nečinnosti u správního soudu. Pokud tak neučinil, je jeho argumentace nedodržením lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci samé nutně lichá. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, čj. 6 A 171/2002-41, „namítané průtahy v řízení nemají navíc relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, přičemž procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu – pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový

postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.“ Vypořádání této námitky žalovanou na str. 6 napadeného rozhodnutí bylo tedy naprosto správné.

25. V žalobě žalobce dále namítl, že správní orgán pochybil tím, že nevyžádal stanovisko původního zaměstnavatele, který by mohl postavit najisto výkon činnosti žalobce.
26. Tato námitka je nedůvodná, protože z obsahu spisu popsáného v odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá jednoznačný závěr rozhodný pro rozhodnutí správních orgánů, tj. žalobce od 27. 1. 2017 nepracoval v místě výkonu práce dle vydané zaměstnanecké karty a odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je proto s provedeným dokazováním v souladu. Rozhodující je i to, že žalobce, přestože se seznámil s podklady pro rozhodnutí před vydáním prvoinstančního rozhodnutí, proti tomuto závěru nijak nebrojil, nenamítal žádné konkrétní skutečnosti (že práci vykonával, příp. proč ji nevykonával) a ani neoznačil žádné důkazy popsany závěr vyvracející. V této situaci, kdy byl skutkový stav v potřebném rozsahu zjištěn a žalobce byl zcela pasivní, správní orgány nepochybily, když neopatřovaly další důkazy (např. stanovisko původního zaměstnavatele). Soud dodává, že tuto námitku žalobce neuplatnil ani v odvolání, tudíž žalovaná nemohla pochybit s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí tím, že námitku nevypořádala nebo ji vypořádala vadně (viz bod 18 odůvodnění tohoto rozsudku).
27. Dále žalobce namítl, že správní orgány pochybily, když vycházely z kopie informace OIP.
28. I tato námitka není důvodná, protože ve správním řízení podle zákona o pobytu cizinců není žádným právním předpisem namítaný postup zakázán. Navíc opět platí, že žalobce nepravost kopie nenamítl ani v prvoinstančním řízení ani v odvolacím řízení, tudíž napadené rozhodnutí v tomto směru žádnou nezákonnost vykazovat nemůže (viz bod 18 odůvodnění tohoto rozsudku).
29. Pokud jde o další okruh žalobních námitek obsahující obecnou argumentaci zanedbání individuálního přístupu, „neakceptování základní listiny lidských práv“, porušování § 2 až 8 správního řádu a chybný a příliš formalistický výklad zákona, pak tyto nelze vzhledem k jejich nekonkrétnosti vypořádat jinak, než že žádná taková pochybení soud z napadeného rozhodnutí nezjistil.
30. Soud dodává, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 4 Azs 149/2004-52). Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Žalobce je povinen v žalobě vylicít, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo

rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58).

31. Pokud žalobce namítl, že správní orgány vycházely z listin opatřených v jiných řízeních, pak tato námitka není důvodná s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. července 2018, č. j. 10 Azs 383/2017 - 36, podle něhož lze podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku výslovně uvedl, že ve své judikatuře opakovaně zdůraznil, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu legální cestou, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2014, čj. 1 Azs 195/2014-36, nebo ze dne 25. 1. 2018, čj. 4 Azs 248/2017-37).
32. Dále žalobce namítl, že mohl být vyslán na pracovní cestu. I tato námitka není důvodná, protože žalobce v rámci prvostupňového řízení ani odvolacího řízení netvrdil, že by na pracovní cestu vyslán byl. Pouhá tvrzená eventualita, že na pracovní cestu být vyslán mohl, není s to vyvrátit skutkové závěry správních orgánů. Netvrdil-li žalobce v celém průběhu správního řízení (a netvrdí to ostatně ani v žalobě), že v předmětném místě výkonu práce práci nevykonával z důvodu pracovní cesty, nemohla jeho námitka takové tvrzené eventuality vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
33. Další žalobní námitkou bylo, že vzniklou situaci spočívající v ukončení činnosti původního zaměstnavatele a jeho spolupráce s firmou KOMA Tachov s. r. o. žalobce nemohl ovlivnit, když připustil, že „po dobu cca 3 měsíců nevykonával práci na adrese Tachov, Oldřichov 78“. Žalobce argumentoval tím, že původní zaměstnavatel deklaroval, že pracovní poměr žalobce trvá do doby udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele a „po celou dobu řádně hradil poměrnou část mzdy ve výši 60%“. Žalobce současně uvedl v žalobě, že „práci dle pracovní smlouvy dočasně nevykonával z důvodu na straně zaměstnavatele“ a že zaměstnavatel vyplácel „žalobkyni“ 60% mzdy (str. 3 žaloby).
34. Žalobce tedy v žalobě sám potvrdil, že po dobu tří měsíců skutečně práci v předmětném místě nevykonával. Pokud žalobce sám tvrdí, že skutkový závěr (že žalobce na předmětné adrese nepracoval) je správný, stěží se může dovolávat nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které z tohoto skutkového závěru vycházelo. Pro posouzení věci je nerozhodné, zda a nakolik zaviněně se na tom, že nepracoval v místě výkonu práce dle vydané zaměstnanecké karty, žalobce podílel. Argumentace, že situaci žalobce nezavinil, je proto s ohledem na výše popsanou právní úpravu zákona o pobytu cizinců právně irelevantní. Skutečnost, že žalobce práci na předmětném místě nevykonával, je pro rozhodnutí stěžejní, když naopak skutečnost, zda příp. pracovní poměr žalobce u původního zaměstnavatele trval s překážkami v práci na straně zaměstnavatele podle § 207 a násl. zákoníku práce, je pro věc právně bezvýznamné. Rozhodující je faktický stav plnění účelu pobytu. S odkazem na právní argumentaci obsaženou v bodě 18 odůvodnění tohoto rozsudku soud uvádí, že žalobce v průběhu prvoinstančního i odvolacího řízení netvrdil, že mu byla vyplácena „poměrná část mzdy“ ve výši 60%, proto žalovaná nepochybila, když se tím v napadeném rozhodnutí nezabývala. Žalobní tvrzení, že původní

zaměstnavatel deklaroval, že hradil poměrnou část mzdy ve výši 60%, není pravdivé, protože, jak je výše uvedeno, v nedatovaném prohlášení se původní zaměstnavatel vyjadřoval pouze k trvání pracovního poměru a o úhradě jakýchkoli částek ve prospěch žalobce nic neuvedl.

35. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 248/2017-37 ze dne 25. 1. 2018 a žalobce v žalobě namítl, že tento rozsudek na jeho případ nedopadá, protože tam nebyla řešena změna zaměstnavatele, ale vydání samotné zaměstnanecké karty.
36. V rozsudku uvedeném v předchozím bodu odůvodnění tohoto rozsudku se k řešené problematice uvádí, že *„Provedené dokazování potvrzuje, že se stěžovatel do nepříznivé situace dostal na základě okolností, které byly na jeho vůli nezávislé. Ani tento fakt však není způsobilý zhojit skutečnost, že stěžovatel nemůže plnit účel pobytu předpokládaný zaměstnaneckou kartou, tedy být zaměstnán na pracovním místě leštiče nástrojů a kovů u zaměstnavatele Bohemia Works Group, družstvo. Podle Nejvyššího správního soudu v projednávané věci převažuje zájem státu na dodržování předpisů regulujících pobyt cizinců na území České republiky s tím, že na plnění účelu pobytu je nezbytné nahlížet jako na kategorii objektivní, nezávislou na vůli cizince. Pokud cizinec nemůže plnit účel pobytu, jedná o okolnost, která představuje závažnou překážku pobytu zamezující vydání zaměstnanecké karty.“* Soud se tedy ztotožňuje se žalovanou, že závěry obsažené v rozsudku jsou pro posouzení věci relevantní a podporují závěr, že zavinění cizince na tom, že nemůže vykonávat práci dle zaměstnanecké karty, není právně významným faktorem, a to jak v řízení o vydání zaměstnanecké karty, tak i v řízení o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty.
37. Soud na základě všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci procesní úspěch a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. října 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.

předseda senátu